

Część I.

AKTA KARNE

Kazus 1. Egzamin adwokacki 2018 r.

Informacja dla zdającego:

Należy założyć, że odpis wyroku z uzasadnieniem został doręczony adwokatowi Sylwii Lewandowskiej, obrońcy oskarżonego Grzegorza Pekowskiego, 12.3.2018 r.

OPIS ISTOTNYCH ZAGADNIEŃ DLA KOMISJI EGZAMINACYJNEJ DO ZADANIA Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO (EGZAMIN ADWOKACKI – 20 MARCA 2018 r.)

Zdaniem Zespołu do przygotowania zadań na egzamin adwokacki, w przypadku zadania z zakresu prawa karnego, zasadne jest sporządzenie apelacji. Przy ocenie prac, w ramach wymogów zawartych w art. 78e ust. 2 ustawy – Prawo o adwokaturze, należy zwrócić uwagę na następujące problemy:

1. Sąd Rejonowy skazując Grzegorza Pekowskiego za przestępstwo z art. 284 § 2 KK naruszył następujące przepisy procesowe:
 - a) art. 170 § 1 pkt 2 KPK poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Krzysztofa Kowalskiego na okoliczność zawarcia przez oskarżonego i pokrzywdzonego pozornej umowy użyczenia. Sąd Rejonowy oddalił bowiem wniosek dowodowy oskarżonego, wskazując jedynie, że okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Tymczasem, zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i judykatury, okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdy dotyczy ona kwestii ubocznych, niezwiązanych z przedmiotem procesu oraz jego uczestnikami, zwłaszcza oskarżonym. Chodzi zatem o wolę wnioskodawcy dowodzenia czegoś, co nie będzie w ogóle brane pod uwagę ani przy ustalaniu sprawstwa lub winy, ani dla wymiaru kary (*T. Grzegorzczuk, KPK. Komentarz, t. I, Warszawa 2014, s. 574*). Tymczasem powierzenie oznacza przeniesienie władztwa nad rzeczą z uprawnionego na sprawcę bez prawa rozporządzania nią jak swoją własnością, z jednoczesnym konkretnym oznaczeniem sposobu jego wykonywania przez osobę, której rzecz jest powierzana. Nie stanowi więc przedmiotu sprzeniewierzenia rzecz ruchoma, która została przekazana sprawcy w okolicznościach wskazujących na przeniesienie własności tej rzeczy na sprawcę. W przedstawionym sta-

Uwaga: Jak wskazano we wstępie treść zadań jest dostępna na stronie www.egzaminy.beck.pl

nie faktycznym okoliczność, czy Grzegorz Pekowski stał się właścicielem obrazu, niewątpliwie miałyby zatem znaczenie dla oceny jego sprawstwa. Konstatacja ta jest tym bardziej trafna, że sam Sąd Rejonowy w uzasadnieniu swojego wyroku wskazuje, że nie ujawniono dowodów, które potwierdzałyby, iż oskarżony nabył własność obrazu. Nie można zatem uznać, iż oddalenie wniosku dowodowego na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 KPK nastąpiło w wypadku zupełnie niewątpliwym, gdy było oczywiste, że okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma i nie może mieć żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia (por. wyr. SN z 27.1.1999 r., IV KKN 178/96, Prok. i Pr. – wkł. 1999, Nr 9, poz. 13). Wstępna ocena wartości i znaczenia oferowanego dowodu w postaci zeznań Krzysztofa Kowalskiego, polegająca na konfrontacji tezy dowodowej z tymi ustaleniami faktycznymi, które mogą ulec weryfikacji lub zmianie w wyniku przeprowadzenia dowodu, prowadzi do wniosku, że dowód ten powinien być oceniany jako mający znaczenie dla sprawy. Nietrafne byłoby przy tym przekonanie, że brak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wskazanych w tezie dowodowej wynika z faktu, iż inne przeprowadzone przez sąd dowody przekonują o popełnieniu przez Grzegorza Pekowskiego przypisanego mu przestępstwa.

Obraza art. 170 § 1 pkt 2 KPK niewątpliwie mogła mieć wpływ na treść zapadłego wyroku, ponieważ nie da się wykluczyć, że wzięcie pod uwagę zeznań Krzysztofa Kowalskiego doprowadziłoby sąd do odmiennej oceny dowodów i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia;

- b) art. 399 § 1 KPK poprzez zaniechanie uprzedzenia oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej. Artykuł 399 § 1 KPK jest przepisem kategorycznie obligującym sąd do uprzedzenia stron obecnych na rozprawie o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu. Ideą powyższego przepisu jest bowiem zasada lojalności procesowej, w której chodzi o niezaskakiwanie stron zmianą kwalifikacji prawnej czynu, możliwej do zastosowania w wyroku, w stosunku do zarzucanej w akcie oskarżenia, przy czym w postępowaniu przed sądem I instancji, co do zasady, każde nieuprzedzenie o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu stanowić będzie naruszenie tego przepisu (tak wyr. SN z 15.2.2017 r., V KK 314/16, Legalis). Okoliczności wskazane w zadaniu egzaminacyjnym należy uznać za takie, przy których ustawodawca wymaga pouczenia zawartego w art. 399 § 1 KPK. Co prawda, niewywiązanie się przez sąd z tego procesowego obowiązku nie może być uznane za uchybienie, które zawsze i w każdej sytuacji stanowi obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia w rozumieniu art. 438 pkt 3 KPK (zob. post. SN z 7.2.2002 r., V KKN 185/99, OSNKW 2002, Nr 5–6, poz. 45). Jednakże, w wyjątkowej tylko sytuacji dopuszczalne będzie przyjęcie, że uchybienie art. 399 § 1 KPK nie miało w ogóle wpływu na treść wyroku i nie prowadziło do ograniczenia prawa oskarżonego do obrony wtedy, gdy sąd nie uprzedzi o możliwości zastosowania surowszej kwalifikacji prawnej czynu (zob. wyr. SN z 1.6.1994 r., II KRN 81/94, OSNKW 1994, Nr 7–8, poz. 48). W przedstawionym stanie faktycznym przypisanie oskarżonemu typu kwalifikowanego przestępstwa przywłaszczenia w miejsce typu podstawowego było niewątpliwie zmianą niekorzystną dla niego.
2. Sąd Rejonowy błędnie skazał oskarżonego za przestępstwo z art. 286 § 1 KK. Należy bowiem zauważyć, że art. 12 KK definiujący czyn ciągły określa, iż dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony. Prawomocne skazanie za czyn ciągły stwarza stan materialnej prawomocności w stosunku do okresu objętego tym skazaniem, także w odniesieniu do jednostkowych zachowań, które nie zostały objęte opisem czynu przypisanego. Podstawą odpowiedzialności za ten czyn będą wszystkie

objęte znamieniem ciągłości zachowania, a granice wyznaczą początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań, jeśli wszystkie zostały podjęte z góry powziętym zamiarem. Tym samym, prawomocne skazanie za czyn ciągły stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 KPK, ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądu. Przyjęcie tej konstrukcji przesądza o konieczności stosowania zasady *ne bis in idem procedatur* wyrażonej w wyżej przywołanym przepisie, stwierdzającej, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone (zob. m.in. uchw. SN: z 21.11.2001 r., I KZP 29/01, OSNKW 2002, Nr 1–2, poz. 2; z 15.9.2005 r., II KK 15/05, Legalis; z 15.6.2007 r., I KZP 15/07, OSNKW 2007, Nr 7–8, poz. 55). W przedstawionym stanie faktycznym nie ulega wątpliwości, że oskarżony został skazany za popełnienie czynu, co do którego wcześniej wydany wyrok stworzył sytuację powagi rzeczy osądzonej. Nie może wszak budzić wątpliwości, że wszystkie zachowania podjęte w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, stanowią jeden czyn zabroniony. Takie zaś działanie można przypisać oskarżonemu. Wskazuje na to sposób działania, jego okoliczności, miejsce, oraz wykorzystanie podobnych sposobności. W tej sytuacji, skazanie Grzegorza Pekowskiego za czyn ciągły popełniony w okresie od 19.3.2016 r. do 21.5.2016 r. pochłonęło wszystkie inne, nawet później ujawnione zachowania, popełnione w tym okresie, stanowiące wykonanie powziętego zamiaru. Spełniona została zatem przesłanka z art. 17 § 1 pkt 7 KPK – postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone. Zaistniała tym samym ujemna przesłanka procesowa, a w konsekwencji wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 8 KPK i konieczność umorzenia postępowania.

3. Sąd Rejonowy skazując Grzegorza Pekowskiego za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii błędnie zasądził od oskarżonego nawiązkę w wysokości 5000 zł na podstawie art. 70 ust. 4 tejże ustawy. Zgodnie ze wskazanym przepisem, w razie skazania za przestępstwo określone w art. 53–63 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii sąd może orzec na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii nawiązkę w wysokości do 50 000 zł. Jednakże, przepisu tego nie stosuje się do sprawcy przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jeżeli jest on osobą uzależnioną (art. 70 ust. 5 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Tymczasem, w realiach zadania egzaminacyjnego, należy uznać, że z całokształtu ujawnionych okoliczności wynika, iż Grzegorz Pekowski jest osobą uzależnioną od amfetaminy. Świadczą o tym wyjaśnienia samego oskarżonego, zeznania świadków Andrzeja Pekowskiego i Anny Pekowskiej, a także zaświadczenie psychologa posiadającego certyfikat specjalisty terapii uzależnień. Sąd dopuścił się więc oczywistej obrazy prawa materialnego i należy wnioskować o zmianę zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

WZÓR PISMA

adw. Sylwia Lewandowska
ul. Mickiewicza 20
Łódź
obrońca z wyboru oskarżonego:
Grzegorza Pekowskiego
(dane adresowe w aktach)

Łódź, 20.3.2018 r.

Oskarżyciel publiczny:

Adam Władny, Prokurator Prokuratury Rejonowej
dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

Sąd Okręgowy w Łodzi
Wydział V Karny Odwoławczy
Plac Dąbrowskiego 5
90-921 Warszawa

za pośrednictwem:

Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi
IV Wydział Karny

Sygn. akt IV K 386/16

APELACJA

**obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia
w Łodzi IV Wydział Karny z 21.12.2016 r., sygn. akt IV K 386/16**

Działając na podstawie pełnomocnictwa (złożonego do akt niniejszej sprawy), na podstawie art. 444 § 1 KPK i art. 425 § 1, 2, 3 KPK, zaskarżam na korzyść oskarżonego wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi IV Wydział Karny z 21.12.2016 r., sygn. akt IV K 386/16 (odpis wraz z uzasadnieniem doręczony 12.3.2018 r.):

- 1) co do pkt I i II wyroku w całości oraz
 - 2) co do pkt III wyroku w części.
- I. W zakresie czynu z pkt I na podstawie art. 427 § 2 KPK oraz 438 pkt 2 KPK zarzucam obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:
- **art. 170 § 1 pkt 2 KPK** poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Krzysztofa Kowalskiego na okoliczność zawarcia przez oskarżonego i pokrzywdzonego umowy użyczenia, co w konsekwencji doprowadziło do przedwczesnych ustaleń faktycznych, że miała ona charakter pozorny i w tej sytuacji doszło do sprzeniewierzenia obrazu;
 - **art. 399 § 1 KPK** poprzez zaniechanie uprzedzenia oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu, a następnie przypisanie oskarżonemu typu kwalifikowanego przestępstwa przywłaszczenia w miejsce typu podstawowego;

- II. W zakresie czynu z pkt II na podstawie art. 427 § 2 KPK zarzucam naruszenie:
- **art. 17 § 1 pkt 7 KPK w zw. z art. 286 § 1 KK** poprzez nieumorzenie postępowania, kiedy postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone, co w konsekwencji doprowadziło do wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z **art. 439 § 1 pkt 8 KPK**;
- III. W zakresie czynu z pkt III na podstawie art. 427 § 2 KPK oraz 438 pkt 1 KPK zarzucam naruszenie prawa materialnego, tj.:
- **art. 70 ust. 4 w zw. z ust. 5 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii** poprzez jego zastosowanie i zasądzenie od oskarżonego nawiązki, w sytuacji gdy art. 70 ust. 5 tej ustawy wyłącza stosowanie ust. 4 do sprawcy przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jeśli jest on osobą uzależnioną.

Na podstawie art. 427 § 1 KPK w zw. z art. 437 § 1 i 2 KPK wnoszę o:

- w zakresie czynu z pkt I wyroku – zmianę i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu z art. 284 § 2 KK, po uprzednim dopuszczeniu i przeprowadzeniu dowodu z zeznań świadka Krzysztofa Kowalskiego na okoliczność charakteru umowy zawartej przez oskarżonego z Andrzejem Pekowskim;
- w zakresie czynu z pkt II wyroku – uchylenie i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 KPK;
- w zakresie czynu z pkt III wyroku – zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie rozstrzygnięcia o zasądzeniu nawiązki.

UZASADNIENIE

Prokurator zarzucił oskarżonemu dokonanie trzech czynów: z art. 284 § 1 KK, z art. 286 § 1 KK oraz z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Po przeprowadzeniu rozprawy 30.11.2017 r. oraz 14.2.2018 r., Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi uznał oskarżonego za winnego wszystkich wymienionych powyżej czynów (po dokonaniu uprzedniej zmiany kwalifikacji co do pierwszego z nich na czyn z art. 284 § 2 KK) i skazał oskarżonego na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia.

Z uwagi na szereg nieprawidłowości oraz dopuszczenie się obrazy zarówno prawa materialnego, jak i procesowego wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi IV Wydział Karny z 21.12.2016 r., sygn. akt IV K 386/16 nie może się ostać.

Art. 170 § 1 pkt 2 KPK

Jedną z przyczyn oddalenia wniosku dowodowego jest fakt, że okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W judykaturze trafnie zauważa się, że znaczenie okoliczności w sprawie zawnioskowanego dowodu można stwierdzić dopiero po jego przeprowadzeniu (wyr. SN z 12.5.1999 r., II KKN 205/97, OSProk. i Pr. 2000, Nr 2, s. 18). Dlatego też zaleca się dokonywanie odmowy „z dużą ostrożnością” (por. wyr. SN z 5.3.1979 r., II KR 30/79, OSNPG 1979, Nr 8–9, poz. 119, z akceptacją *M. Cieślaka, Z. Dody, Przegląd, Pał. 1980, Nr 11–12, s. 86*).

Ponadto, przyczyna niedopuszczenia dowodu powinna mieć miejsce tylko wówczas, gdy jest oczywiste, że okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma i mieć nie może żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia, zaś uzasadnienie postanowienia w tym przedmiocie musi być szczególnie precyzyjne (wyr. SN z 27.1.1999 r., IV KKN 178/96, OSProk. i Pr. 1999, Nr 9, s. 13). Niemniej jednak w przypadku zaistnienia tej podstawy oddalenia

wniosku konieczne jest dokonanie oceny wartości dowodu jeszcze przed jego przeprowadzeniem. Wstępna ocena wartości dowodu polega na konfrontacji tezy dowodowej z ustaleniami faktycznymi, których bezpośrednio dotyczy lub które mogą ulec weryfikacji albo zmianie w wyniku przeprowadzenia dowodu. Przykładowo oddalenie wniosku na tej podstawie jest możliwe wówczas, gdy teza dowodowa wskazuje, że chodzi o okoliczność całkowicie uboczną, niepozostającą w żadnym związku z inkryminowanym zdarzeniem (wyr. SA w Gdańsku z 22.5.2002 r., II AKa 132/02, KZS 2002, Nr 10, poz. 94; wyr. SN z 20.2.2002 r., V KKN 566/99, Legalis).

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy oddalił wniosek dowodowy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Krzysztofa Kowalskiego na okoliczność zawarcia przez oskarżonego i pokrzywdzonego pozornej umowy użyczenia, wskazując właśnie jedynie, że okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Tymczasem Krzysztof Kowalski był jedynym świadkiem, który bezpośrednio uczestniczył w rozmowie, pozostali świadkowie znali sytuację jedynie z relacji pokrzywdzonego.

Tymczasem ustalenie charakteru umowy, którą zawarł oskarżony z pokrzywdzonym jest decydującą kwestią w aspekcie ewentualnej odpowiedzialności oskarżonego i jako taka wymaga dogłębnego zbadania. Powierzenie oznacza bowiem przeniesienie władztwa nad rzeczą z uprawnionego na sprawcę bez prawa rozporządzania nią jak swoją własnością, z jednoczesnym konkretnym oznaczeniem sposobu jego wykonywania przez osobę, której rzecz jest powierzana. Nie stanowi natomiast przedmiotu sprzeniewierzenia rzecz ruchoma, która została przekazana sprawcy w okolicznościach wskazujących na przeniesienie własności tej rzeczy na sprawcę.

Warto zwrócić uwagę, że sam Sąd Rejonowy w uzasadnieniu swojego wyroku wskazuje, iż nie ujawniono dowodów, które potwierdzałyby, że oskarżony nabył własność obrazu. Nie można zatem uznać, że oddalenie wniosku dowodowego na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 KPK nastąpiło w wypadku zupełnie niewątpliwym, gdy było oczywiste, iż okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma i nie może mieć żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia (por. wyr. SN z 27.1.1999 r., IV KKN 178/96, Prok. i Pr. – wkł. 1999, Nr 9, poz. 13). Wstępna ocena wartości i znaczenia oferowanego dowodu w postaci zeznań Krzysztofa Kowalskiego, polegająca na konfrontacji tezy dowodowej z tymi ustaleniami faktycznymi, które mogą ulec weryfikacji lub zmianie w wyniku przeprowadzenia dowodu, prowadzi do wniosku, że dowód ten powinien być oceniany jako mający znaczenie dla sprawy. Nietrafne byłoby przy tym przekonanie, że brak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wskazanych w tezie dowodowej wynika z faktu, iż inne przeprowadzone przez sąd dowody przekonują o popełnieniu przez Grzegorza Pekowskiego przypisanego mu przestępstwa.

Obraza art. 170 § 1 pkt 2 KPK niewątpliwie mogła mieć wpływ na treść zapadłego wyroku, ponieważ nie da się wykluczyć, że wzięcie pod uwagę zeznań Krzysztofa Kowalskiego doprowadziłoby sąd do odmiennej oceny dowodów i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia.

Art. 399 § 1 KPK

Sąd I instancji dopuścił się również obrazy art. 399 § 1 KPK. poprzez zaniechanie uprzedzenia oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej z art. 284 § 1 KK na art. 284 § 2 KK.

Uprzedzenie o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej ma na celu to, aby do stron dotarła informacja o poglądach sądu co do możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu. Przepis art. 399 § 1 KPK obliuguje sąd do uprzedzenia stron o każdej możliwej zmianie kwalifikacji prawnej czynu i to zawsze, gdy tylko możliwość taka się pojawi (por. *M. Skwarcow*, Glosa do wyr. SN z 6.11.1997 r., III KKN 340/96, OSP 1999, Nr 12, s. 225). Obowiązek

uprzedzenia obejmować więc będzie nie tylko wypadki prostej zmiany kwalifikacji, ale także uzupełnienie lub uszczuplenie kwalifikacji o przepisy części ogólnej i szczególnej Kodeksu karnego, np. odnosić się będzie do przepisów o powrocie do przestępstwa (art. 64 KK); do przepisów prawnych stosowanych kumulatywnie (art. 11 § 2 KK); do przepisów dotyczących czynu ciągłego (art. 12 KK), a także do przepisów określających stan ograniczonej poczytalności (art. 31 § 2 KK; zob. także *A. Sakowicz*, Glosa do wyr. SA w Białymstoku z 22.11.2005 r., II AKA 168/05, Prok. i Pr. 2007, Nr 10, s. 153).

W przedmiotowej sprawie naruszenie art. 399 § 1 KPK miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, bowiem sąd I instancji dokonał zmiany kwalifikacji w postaci przypisania oskarżonemu typu kwalifikowanego przestępstwa przywłaszczenia w miejsce typu podstawowego, co uniemożliwiło oskarżonemu podjęcie skutecznej obrony jego praw w tymże zakresie.

Art. 17 § 1 pkt 7 KPK w zw. z art. 286 § 1 KK

W zakresie czynu z pkt II wyroku należy wskazać, że postępowanie w tym zakresie powinno zostać przez sąd I instancji umorzony na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 KPK, ponieważ wyrokiem z 21.12.2016 r. wydanym przez Sąd Rejonowy w Łodzi, IV Wydział Karny (sygn. akt IV K 386/16), oskarżony został uznany za winnego, iż w okresie od 19.3.2016 r. do 21.5.2016 r. w Łodzi, działając umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w sumie 10 osób na łączną kwotę 4400 zł. Działania te miały miejsce, kiedy będąc zatrudnionym w „EuroKredyt” sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu wprowadzał osoby ubiegające się o pożyczkę lub kredyt w błąd m.in. co do charakteru zawieranych z nimi umów. Wyrok był załączony do akt przedmiotowej sprawy i został ujawniony na rozprawie 14.2.2018 r. bez odczytywania.

Czyn z pkt II w przedmiotowej sprawie został popełniony 22.4.2016 r., czyli mieścił się w granicach czasowych czynu ciągłego, za który oskarżony został skazany, dlatego też w stosunku do niego zaistniała powaga rzeczy osądzonej. Czyn ciągły, o którym mowa w art. 12 KK, pochłoniął wszystkie inne, nawet później ujawnione zachowania, stanowiące wykonanie powziętego zamiaru.

Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że „prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 12 KK) stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 KPK, ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia, niezależnie od tego, jak ma się społeczna szkodliwość nowo ujawnionych fragmentów czynu ciągłego do społecznej szkodliwości zachowań uprzednio w ramach tego czynu osądzonych” (uchw. SN z 21.11.2001 r., I KZP 29/01, OSNKW 2002, Nr 1–2, poz. 2), które spotkało się z aprobatą w orzecznictwie (wyr. SN z 25.5.2005 r., III KK 95/05, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 1061; uchw. SN z 15.6.2007 r., I KZP 15/07, Legalis).

W tym stanie rzeczy należało postępowanie umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 KPK. Brak umorzenia przez sąd I instancji jest jednoznaczny z zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 8 KPK, stąd wniosek o uchylenie wyroku w tym zakresie i umorzenie postępowania przez sąd II instancji jest w pełni zasadny.

Art. 70 ust. 4 w zw. z ust. 5 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

Sąd I instancji skazując oskarżonego za czyn z pkt III zasądził od oskarżonego nawiązkę na rzecz Ośrodka Profilaktyki i Leczenia Uzależnień „Monar” w Łodzi na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Naruszył tym samym art. 70 ust. 5 ustawy, który stanowi, że nawiązki nie zasądza się od sprawcy przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 ustawy, jeżeli jest on osobą uzależnioną.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowym postępowaniu: zaświadczenie psychologa posiadającego certyfikat specjalisty terapii uzależnień, wynika jednoznacznie, że oskarżony jest osobą uzależnioną od amfetaminy.

Konkludując, orzekając w warunkach uzależnienia nawiązkę, sąd I instancji dopuścił się oczywistej obrazy prawa materialnego, a orzeczenie w zakresie nawiązki powinno zostać uchylone.

Wobec powyższego, zaskarżony wyrok nie może się ostać, stąd wnoszę jak w *petitum*.

Sylvia Lewandowska
adwokat
(podpis własnoręczny)

Załącznik:

- odpis apelacji